

Tokkelgeluiden, Oplezingen en Onthullingen

Een oefening in luisteren

Kees den Dulk, september 2024

En Hij zei: 'Wie oren heeft om te horen, moet goed luisteren!'

(Marcus 4:9)

Tokkelgeluiden, Oplezingen en Onthullingen

Vooraf

Ik liet mij inspireren door

De Psalmen uit de Joodse Tenach als onderdeel van de Chetoevim (psalmos=tokkelgeluid in het Grieks), opgeschreven door dichters in de loop van de eeuwen vanaf het begin van de omzwervingen van het volk van Israel (vanaf ca 1000 jaar voor de christelijke jaartelling, de Soera's van de Koran (de Oplezing), toegeschreven aan Mohammed (571- 632 na chr.) en door hem in Mekka en Medina doorgegeven als heilige leidraad voor het leven van de moslim in de Islam,

de Onthullingen, die het boek Openbaring van het Nieuwe Testament omvat, toegeschreven aan de evangelist Johannes. Een apocalyptische, visionaire blik door hem opgeschreven aan het einde van de eerste eeuw na chr., op het eiland Patmos.

Ik koos 7 teksten, eerst als Intro Psalm 137 (Aan Babels rivieren) , en schreef een vrije impressie als opmaat. Vervolgens tweemaal een drietal teksten uit de Psalmen, resp. de Koran en uit de Openbaringen. Ik las op wat er geschreven stond en schreef op wat ik hoorde. De teksten verrasten mij, één voor één en nog meer toen ik de onderlinge verwantschap ontdekte , Psalmen uit de Chetoevim, Sura's uit de Koran en Apocalypsen uit het Nieuwe testament.

De vertaling van de Psalmteksten ontleende ik aan de vertaling uit het Hebreeuws van Peter Oussoren (de Naardense bijbel, uitg. 2024), de gekozen Sura's aan de vertaling uit de Arabische taal van J. H. Kramers, 1956, heruitg. 1993) en de gedeelten uit de Openbaringen van Johannes uit de Nieuwe Bijbel vertaling uit het Grieks van 2004).

Mijn teksten zijn geen vertalingen, noch duidingen. Ik schreef op wat ik hoorde, nu in 2024. Dat kan voor ieder, die het zo op zich in laat werken, uiteraard andere woorden oproepen. De inhoudsopgave kan als een leeswijzer dienen. De keuze om alleen een "hoor"- tekst of een combinatie van "hoor" en "geschreven" tekst te lezen kan eenvoudig aan de hand van de index gemaakt worden.

Inhoud

Vooraf.....	1
Intro	3
Psalm 137 : “Aan Babels rivieren”	3
Wat geschreven staat :.....	3
Wat ik hoor (een vrije impressie):	3
Psalm 1: “ Zalig is de man”.....	4
Wat geschreven staat:	4
Wat ik hoor:.....	4
Sura 77 : De uitgezondenen	5
Wat geschreven staat:	5
Wat ik hoor:.....	6
Openbaring 8-10: Het zevende zegel, de eerste zes bazuinen, de geopende boekrol.....	8
Wat geschreven staat:	8
Wat ik hoor:	9
Psalm 103: “Zegen, mijn ziel, de Ene”	12
Wat geschreven staat:	12
Wat ik hoor:	13
Sura 67: Het koningschap	15
Wat geschreven staat:	15
Wat ik hoor:	16
Openbaring 22: “ Hij liet me een rivier zien met water dat leven geeft”.....	19
Wat geschreven staat:	19
Wat ik hoor:	20

Intro

Psalm 137 : “Aan Babels rivieren”

Wat geschreven staat :

Super flumina.

Aan Babels rivieren,
daar zaten wij neer, ja weenden,
als wij dachten
aan Sion.

Aan de wilgen die daar staan
hebben wij onze harpen
gehangen.

Want daar vroegen ons onze kerkeleers
de woorden van een zang,
onze folteraars vreugde:
‘zingt voor ons een zang van Sion!’

Hoe zouden wij zingen het gezang van de Ene,
op de –rode– grond van een vreemde?

Als ik jou, Jeruzalem, ooit vergeet,
vergete mijn rechterhand mij!

Kleve aan mijn gehemelte mijn tong
als ik jou niet gedenk,-
als ik Jeruzalem niet hooghoud
boven de top van mijn vreugde!

Blijf, Ene,
aan de zonen van Edom indachtig
die dag voor Jeruzalem dat ze zeiden:
‘leg bloot, leg bloot,
tot op het fundament met haar!’

Dochter van Babel,
verwoestende furie,
zalig wie zal vergelden aan jou
je wandaad,
door jou begaan aan ons!

Zalig wie grijpt
en verplettert jouw zuigelingen
tegen de Steenrots!

Wat ik hoor (een vrije impressie):

‘Ik zit op een steen in het dal van de rivier, omgeven door eenzaamheid, het geluid van de stad is verwaaid. Ik laat mijn kop een tijd hangen, ik ervaar een pijn die geen woorden kent. En dan is er stilte, ongehoorde stilte. Ik richt mijn hoofd op naar de bergen, het lijkt alsof ik in een wolk een taal ontwaar. De taal spreekt mij aan: “Vertel wat je hebt gezien, mensenkind, wat jouw hart beroerde, wat jou opstandig maakt”. Ik begin te spreken, te schreeuwen, te zingen. Ik zing een gebed dat de furie van verwoesting mag wijken.

Dan geschiedt iets. De taal schept met mijn woorden een vergezicht. Ik zie contouren, die mijn woorden een plaats geven, troost bieden, wegen naar gerechtigheid voor de stad aanwijzen. In de steen kras ik een naam: “Hier-werd-ik-gehoord”. Ik begin opnieuw te zingen, ik laat horen wat ik zie vanuit de diepte van de duisternis van mijn ziel. Ik zing over het licht. Het licht dat, om het met de woorden van Huub Oosterhuis te zeggen, mij “aanstoot in de morgen”.

Psalm 1: “Zalig is de man”

Wat geschreven staat:

Beatus Vir

Zalig is de man
die niet meeding in het beraad van bozen,
op de weg van zondaars
niet is blijven staan,
op de zetel van de protsers
niet ging zitten!

Nee, in het onderricht van de Ene
heeft hij behagen, diens onderricht spelt hij,
de dag door en de nacht.

Wezen zal hij
als een boom geplant aan beken water,
die zijn vrucht geeft op zijn tijd
en zijn blad valt niet af:
al wat hij doet zal hem gelukken.

Niet zo gaat het de bozen!-
nee, als met kaf:
een windvlaag blaast het weg!

Zo houden ook bozen
niet stand in het gericht,
noch zondaars
in de bijeenkomst van oprechten.

Want van de weg der oprechten
wil de Ene wel weten,
en de weg van bozen gaat teloor.

Wat ik hoor:

De dichter van deze tekst zingt het uit volle borst: ik, mensankind, mag van geluk spreken! Omdat ik me niet heb laten inpalmen door de foute praatjes om mij heen, niet stil ben blijven staan in de straten van de stomme verleiding, geen neiging heb gehad om mee te gaan zitten bluffen tussen opscheppers. Ik mag van geluk spreken dat ik andere taal hoorde spreken die me nieuwgierig maakte, waar ik mij in verdiepte, taal die bleek te komen uit de mond van de Ene, taal waar ik niet los van kon komen, waar ik lessen uit kon trekken. Dat voelde alsof ik met mijn voeten aan de kant van een heldere beek geworteld stond en als een boom van tijd tot tijd vruchten afwierp en toch zijn groene bladeren niet verloor. Alsof alles leek te lukken waaraan ik begon. Ik zag hoe dat met de verspreiders van angst en na-apers van loze praatjes verging: hun taal is per saldo niet meer dan kaf dat door opgestoken wind gemakkelijk wegwaait. En als er gesproken wordt over gerechtigheid en het zoeken naar waarheid hebben zij niets in te brengen. De Ene, wiens taal ik hoorde, die loopt mee met mij en mijn medegangers op de zoektocht naar die waarheid. De anderen zitten op een dood spoor.

Sura 77 : De uitgezondenen

Wat geschreven staat:

In de naam van God
de Barmhartige Erbarmer.

Bij de in stoeten uitgezondenen
en de snel voortstormenden
en ook de wijd verspreidenden
en de scheiding makenden
en de maning brengenden
tot verschoning of waarschuwing:
dat wat u is aangezegd
zal zeker invallen.

Wanneer dan de gesternten
worden weggevaagd
en wanneer de hemel wordt doorbroken
en wanneer de bergen verbrijzeld worden
en wanneer voor de boodschappers hun tijd bepaald is
voor welke dag is hun termijn gesteld?
voor de dag der beslissing.
En wat doet u kennen
wat is de dag der beslissing?

Wee te dien dage
aan de voor-leugenverklaarders.

Hebben Wij niet doen omkomen
de vroegere geslachten
wanneer wij lateren
op hen hebben doen volgen?
Zo doen Wij met de boosgezinden.

Wee te dien dage
aan de voor-leugen-verklaarders.

Hebben Wij u niet geschapen
uit onbeduidend vocht
dat Wij toen geplaatst hebben
in een welverzekerde rustplaats
tot een vastgekende tijdmaat.

Zo gebruikten Wij macht
en voortreffelijk is het
zoals Wij macht gebruiken.

Wee te dien dage
aan de voor-leugen-verklaarders.

Hebben Wij niet de aarde
tot verzamelplaats gemaakt
voor levenden en doden?
en op haar hoogrijzende pijlers gesteld
en u doen drinken welsmakend water?

Wee te dien dagen
aan de voor-leugen-verklaarders.

Gaat heen naar dat
wat gij voor leugen verklaarde.'
Gaat heen naar een schaduw drievertakt.
Geen beschaduwing is dat
en niet zal zij baten
tegen de vlamengloed.
Zij werpt vonken rond als kastelen
als waren zij vaalgele kamelen.

Wee te dien dage
aan de voor-leugen-verklaarders.
Dit is een dag
waarop zij niet zullen spreken en waarop hun
om zich te verontschuldigen geen verlof zal worden
gegeven.

Wee te dien dage
aan de voor-leugen-verklaarders.
Dit is de dag der Beslissing
waarop Wij u en de vroegere geslachten verenigen.
Indien gij dan aanslagen hebt
zo richt ze tegen Mij.

Wee te dien dage
aan de voor-leugen-verklaarders.

De vrezenden zijn te midden van
beschaduwing en bronnen
en vruchten van wat zij maar begeren.

Eet en drinkt tot uw voldoening voor wat gij bedreeft. aan de voor-leugen-verklaarders.
Aldus vergelden Wij
aan de wél-handelenden.

Wee te dien dage
aan de voor-leugen-verklaarders.

En wanneer tot hen gezegd wordt:
buigt u
buigen zij zich niet.

Eet en geniet maar een korte poze gij zijt
boosgezinden.

Wee te dien dage
aan de voor-leugen-verklaarders.

Wee te dien dage

Aan welke tijding daarna zullen zij dan nog geloven?

Wat ik hoor:

De Sura dichter ziet het visioen voor zich: de wereld waar geen zicht lijkt te zijn op een rechtvaardige samenleving wordt op straffe toon gewaarschuwd. Natuurlijk altijd -zoals alle suras beginnen- "in de naam van God, die in barmhartigheid zijn erbarmen toont ". Maar er worden geen zoete broodjes gebakken: hij ziet een leger van boodschappers uit de hemel gezonden – engelen –, die als een windvlaag over de aarde stormen en zich wereldwijd verspreiden en scheiding der geesten onder de mensen teweeg brengen. Hun waarschuwendende boodschap zal hard aankomen, daar ontkomt de wereld niet aan. Het zal, zo hoort hij zeggen, gaan om een beslissing die zal vallen en daar is een bepaald moment voor gekozen. De mens ziet alles wat een veilige schepping was om zich heen in duigen vallen: het heelal wordt leeggeblazen, de sterren waaien weg, de bergen ('hoogrijzende pijlers') worden tot op de grond gelijkgemaakt. En dan komt in alle scherpste de vraag : wanneer zal dat moment zijn, hoe zullen de engelen dat aangeven en, nog confronterender : " waaraan kan , jij mensenkind", die dag van de beslissing kennen ? ".

De dichter ziet dat er dwars door de mensheid er velen zijn die dat niet (willen) horen, dat ontkennen, die het narratief van het complot omarmen. En hij hoort door de mond van de boodschappers van God:

"Wee, jullie, die in deze cruciale tijden ("ten dien dage") alles ontkennen en als leugens bestempelen" . Een zich steeds herhalend "Wee,jullie...."

Hij hoort de boodschappers zeggen " : Hebben jullie dan niet door dat God de geslachten met elkaar heeft verbonden ? . Jullie voorouders die al overleden zijn, zijn door hem verbonden met de generaties na hen. Kwaadwillenden en vredestichters, zonder onderscheid des persoons.

"Wee jullie..."

"En weten jullie dan niet meer dat ik de mens uit een druppel vocht schiep op een vredige plek op deze aarde in een beginmoment van de tijd ? Ik gebruikte mijn scheppende kracht op deze wijze en ik zag dat het goed was."

"Wee jullie..."

"En schiep ik niet deze aarde als een gezamenlijke plek voor de levenden als ook voor de doden. Een plek waar hoge bergen bescherming bieden en ik helder water laat stromen om te drinken.

"Wee jullie..."

Stel je dan eens op de hoogte van wat jullie leugens noemen. Je zal geen bevestiging vinden, zeker geen drievoudige. Wat jij als bescherming van jouw ideeën beschouwt vliegt als een vonkenregen en verterende

vlammen in het rond, ze lijken op kastelen die als kamelen zonder stevige huid (“vaalgeel”) om op te zitten rondvliegen.

“Wee jullie...”

De dag, waarop de beslissing valt, zal geen mogelijkheid meer bieden om weerwoord te bieden en er zal geen gelegenheid zijn om verontschuldiging aan te bieden; die zullen niet aanvaard worden.

“Wee jullie...”

Op deze dag , waarop de beslissing valt, verenig ik u met de zielen van alle geslachten voor u.

Dat geeft u de kans om, als u mij ergens op wilt aanspreken, dit nu te doen.

“Wee jullie...”

Zij die mij hoog hebben (“vrezende”) mogen zich in de schaduw weten en bij bronnen aanliggen en vruchten eten zoveel zij maar begeren. Zij die het goede doen, worden zo door mij kwijtgescholden voor wat zij als kwaad deden.

“Wee jullie...”

Eet en drink en geniet ervan. De boosdoeners zullen er maar een korte tijd plezier van hebben.

“Wee jullie...”

En de boosdoeners, zij luisteren niet naar wat van hen gevraagd wordt: buig u voor God. Zij zullen zich niet buigen .

“Wee jullie...”

Welke boodschap zullen zij zich nog ter harte nemen?

Openbaring 8-10: Het zevende zegel, de eerste zes bazuinen, de geopende boekrol

Wat geschreven staat:

Het zevende zegel

Toen het lam het zevende zegel verbrak, viel er een stilte in de hemel, die ongeveer een half uur duurde. Ik zag de zeven engelen die voor Gods troon staan. Ze kregen alle zeven een bazuin. Toen kwam er een andere engel, die met een gouden wierookschaal bij het altaar ging staan. Hij kreeg een grote hoeveelheid wierook om die op het gouden altaar voor de troon te offeren, samen met de gebeden van alle heiligen. De rook van de wierook steeg met de gebeden van de heiligen uit de hand van de engel op naar God. Toen nam de engel de wierookschaal, vulde hem met vuur van het altaar en wierp dat op de aarde. Er volgden donderslagen, groot geraas, bliksemschichten en een aardbeving.

De eerste zes bazuinen

De zeven engelen, ieder met een bazuin, maakten aanstalten om erop te blazen. Toen blies de eerste engel op zijn bazuin. Er kwam hagel en vuur, gemengd met bloed, en dat werd op de aarde geworpen. Een derde deel van de aarde brandde af, evenals een derde deel van de bomen en al het groen. De tweede engel blies op zijn bazuin. Iets dat eruitzag als een grote berg, waar de vlammen uitsloegen, werd in zee gegooid. Een derde deel van het water werd bloed, een derde deel van alle in zee levende wezens ging dood en een derde deel van de schepen verging. De derde engel blies op zijn bazuin. Uit de hemel viel een grote ster, die zo fel brandde als een fakkel. Hij viel op een derde deel van de rivieren en op de waterbronnen. De naam van de ster is Alsem. Dat derde deel van het water werd alsem. Veel mensen stierven door het water, dat bitter geworden was. De vierde engel blies op zijn bazuin. Een derde deel van de zon, van de maan en van de sterren werd getroffen, waardoor dat deel verduisterd werd. Een derde deel van de dag en ook van de nacht was er dus geen licht. In mijn visioen hoorde ik de luide roep van een adelaar die hoog in de lucht vloog: 'Wee! Wee! Wee de mensen die op aarde leven! Want dadelijk klinken de bazuinen van de drie engelen die nog niet geblazen hebben.'

Toen blies de vijfde engel op zijn bazuin. Ik zag een ster die uit de hemel op de aarde was gevallen. Hij kreeg de sleutel van de put naar de onderaardse diepte. Hij opende die put, waaruit rook opsteeg als uit een grote oven. De zon en de hemel werden verduisterd door de rook uit de put. Uit de rook kwamen sprinkhanen neer op de aarde. Ze kregen de beschikking over dezelfde vermogens als schorpioenen op aarde. Maar, werd erbij gezegd, ze moesten de planten, struiken en bomen ongemoeid laten. Alleen de mensen die niet het zegel van God op hun voorhoofd hadden, mochten ze kwaad doen. Doden mochten ze hen niet, alleen pijnigen, vijf maanden lang; die mensen zouden pijn moeten lijden alsof ze door een schorpioen gestoken waren. Dan zullen de mensen de dood zoeken, maar hem niet vinden. Ze zullen naar de dood verlangen, maar de dood vlucht van hen weg.

Zo zagen die sprinkhanen eruit: ze leken op paarden die waren toegerust voor de strijd, met op hun hoofd een soort goudachtige krans en met een gezicht als dat van een mens. Hun haar was lang als het haar van een vrouw, hun tanden waren als leeuwentanden. Hun borst leek een pantser van ijzer. Hun vleugels maakten een geluid als het geratel van talloze wagens die ten strijde trekken. Verder hadden ze een staart met een angel, net als schorpioenen. Met die staart konden ze de mensen pijnigen, vijf maanden lang. Hun koning is de engel van de onderaardse diepte; zijn naam luidt Abaddon in het Hebreeuws, in het Grieks Apollyon.

Het eerste wee is voorbij, maar er komen er nog twee!

Toen blies de zesde engel op zijn bazuin. Uit de vier hoorns van het gouden altaar dat voor God staat, hoorde ik een stem die tegen de zesde engel met de bazuin zei: 'Maak de vier engelen los die bij de grote rivier de Eufraat gevangen zitten.' De vier engelen werden losgemaakt; ze waren gereedgehouden om juist op dit uur van deze dag, in deze maand van dit jaar, een derde deel van de mensen te doden. Het aantal ruiters van de bereden troepen – ik hoorde hoeveel het er waren – bedroeg tienduizend maal tienduizenden. Zo zagen de paarden en de ruiters in het visioen eruit: hun borstpantsers waren vuurrood, violet en zwavelgeel; de hoofden van de paarden waren als leeuwenkoppen, en uit hun mond kwamen vuur, rook en zwavel. Een derde deel van de mensen werd gedood door deze drie plagen, het vuur, de rook en de zwavel die uit hun mond kwamen. Want de kracht van de paarden zat in hun mond en in hun staart. Die staarten hadden koppen en leken net slangen; daarmee richtten ze onheil aan. Maar de andere mensen, die deze plagen overleefden, keerden zich niet af van hun zelfgemaakte goden. Ze bleven die goden aanbidden en de beelden van goud, zilver, brons, steen en hout, die niet kunnen horen of zien en zich niet kunnen verroeren. Evenmin keerden ze zich af van hun wandaden: moord en toverij, ontucht en diefstal.

De geopende boekrol

Ik zag een andere machtige engel uit de hemel neerdalen. Een wolk omhulde hem en de regenboog was om zijn hoofd. Zijn gezicht was als de zon en zijn benen waren als zuilen van vuur. Hij hield een kleine boekrol geopend in zijn hand. Hij zette zijn rechtervoet op de zee en zijn linkervoet op het land. Hij riep met een luide stem, zoals een leeuw brult, en daarna lieten de zeven donderslagen hun stem horen. Ik wilde opschrijven wat ze gezegd hadden, maar een stem uit de hemel zei tegen mij: 'Wat de zeven donderslagen gezegd hebben, moet je geheimhouden. Schrijf het niet op.'

Toen hief de engel die ik op de zee en het land zag staan, zijn rechterhand op naar de hemel. Hij zwoer: 'Zo waar de schepper van de hemel en alles wat daarin is, en van de aarde met alles wat daarop is, en de zee met alles wat daarin is, tot in eeuwigheid leeft: het is de hoogste tijd! Op het moment dat de zevende engel zijn bazuin zal laten klinken, zal Gods geheim werkelijkheid worden, zoals Hij zijn dienaren, de profeten, heeft bekendgemaakt.'

Toen hoorde ik opnieuw die stem uit de hemel. Hij zei tegen me: 'Haal de geopende boekrol die de engel die op de zee en het land staat in zijn hand heeft.' Ik ging naar de engel toe en vroeg om het boekje. Hij antwoordde: 'Neem het en eet het op. Het zal branden in je maag, maar in je mond zo zoet zijn als honing.' Ik pakte het boekje aan en at het op. Het smaakte zoet als honing, maar nadat ik het opgegeten had, brandde het in mijn maag. Toen kreeg ik te horen: 'Je moet opnieuw profeteren over talrijke landen en volken, over mensen van elke taal en over vele koningen.'

Wat ik hoor:

Het zien en horen wat er werkelijk gaande is, dat is waar de dichter/schrijver van de Onthullingen (Openbaringen van Johannes) zich met hart en ziel op richt. In een wereld, waar macht en geweld samenlevingen geweld aandoen, in het leven van het Joodse volk, dat zucht onder de barbaarse heerschappij van de Romeinen en binnen de het volk van Israel verscheurd wordt door twisten, en rond de puinhopen van de verwoeste stad Jeruzalem, waar de geloofsgemeenschap van de Joden zich eeuwenlang veilig wist als in een huis voor de ziel, teken van het verbond met de Eeuwige, hun God. En toch verstaat de dichter/schrijver - dwars door de apocalyps van wat het einde van een geschiedenis lijkt- de taal van een nieuwe horizon en hij schrijft, schreeuwt, zingt vol van vervoering over wat hij ziet en hoort. Ik word overweldigd bij het luisteren naar deze

poëzie. En geef mijn ogen te kost wat er in onze tijd zo mis gaat en welke horizon zichtbaar is. Ik volg de hele tekst om het goed tot me te laten dringen.

De gekozen passage begint met de metafoor van een oorverdovende stilte. De zeven zegels, die de werkelijkheid omsloten, waren doorbroken door “het lam”, en daarna was het een half uur doodstil. Tijd en ruimte en alles wat zich daarin beweegt wordt door hem met liturgische precisie beschreven.

Hij richt zijn blik naar boven en ziet na die stilte zeven engelen die van de Eeuwige iedereen bazuin krijgen. Het zijn zijn boodschappers. Maar het is niet de bedoeling dat er met die bazuinen een vrolijk concert wordt aangeheven. Er komt eerst een andere boodschapper bij hen voor het (gouden) altaar, waar vuur op is bereid, van de Eeuwige staan, de heeft een gouden wierookschaal bij zich. Hij krijgt geen bazuin maar zijn wierookschaal wordt tot aan de rand gevuld met wierook. En, zoals de liturgie dat voorschreef, offerde hij de wierook, samen met de gebeden van alle heiligen, voorgeslachten van de gelovigen, op het altaar voor de troon van de Eeuwige. De rook, zo schrijft hij, steeg op uit de hand van die boodschapper naar God.

Maar dan neemt de geschiedenis een andere wending. De boodschapper laat de liturgie voor wat het is, vult de wierookschaal met de gloeiende as van het altaar. En met een ferme zwaai werpt hij het vuur over de aarde. En dat veroorzaakt donderslagen. Groot geraas, bliksemschichten en een aardbeving. De aarde wordt heftig door elkaar geschud.

De zeven engelen die met hun bazuinen aanstalten maakten om een concert te blazen, brengen niet het geluid van lof- trompetters voort, maar hun blazen veroorzaakt ongedachte verwoestingen. De eerste vier engelen doen – één voor één - een vernietigende aanval op de schepping. Het is een precisie-operatie, beperkt tot een derde deel, tweederde wordt intact gelaten. Hagel en vuur (vermengd met bloed) vernietigt een derde van de aarde, de bomen en al het groen, een grote vuurspuwende berg wordt in zee gedumpt, een derde deel van het water van de zee wordt bloed, een derde van alle vissen gaat dood en een derde van alle schepen vergaat, Een van de bazuinstoten veroorzaakt een val uit de hemel van een grote ster- met de naam Alsem-, brandend als een fakkel, die het water van een derde van de rivieren en waterbronnen doet veranderen in bittere gal, dat is alsem. Veel mensen sterven door dat bittere water. (terzijde: na de kernramp van Tsjernobyl in 1986, ontstond in religieuze kringen de hypothese dat deze tekst een voorspelling van die ramp zou zijn, de naam Tsjernobyl is afgeleid van een variant van de plant alsem) En tenslotte wordt ook een derde van de hemellichamen, de zon, de maan en de sterren, door vernietiging getroffen zodat er een derde deel van de dag en de nacht geen licht meer is.

De mensen op aarde waren de dans nog ontsprongen, zo leek het. Maar de schrijver /dichter van de Onthullingen ziet hoog in de lucht een adelaar vliegen. Hij hoort de adelaar luid roepen: “Wee, wee, wee de mensen op aarde. Drie keer wee, want drie engelen hebben hun bazuin nog niet geblazen”.

De vijfde engel stoot zijn bazuin en er valt weer een ster uit de hemel, met een sleutel in handen. Dat is de start van een domino-effect aan krachten: openen van een put naar de diepten van de aarde, waar rook uit opstijgt dat hemel en aarde verduistert, en tegelijk een regen van sprinkhanen op de aarde die zich gedragen als schorpioenen. Hun opdracht is tweërlei: blijf van de planten en struiken en bomen af (schaduw?), maar pijnig alle mensen die niet het zegel van God op hun voorhoofd hebben. Zo mochten ze vijf maanden lang hun gang gaan, maar het doden van mensen, dat was niet toegestaan. Mensen die als door een schorpioen gestoken zijn, verlangen de dood, maar de dood blijft uit (“vlucht weg”).

In het visioen krijgt het beeld van de sprinkhaan een apocalyptische metamorfose: strijdpaaarden, met een goudachtige krans op hun kop, gezicht van een vrouw, manen als lang haar van een vrouw, tanden als die van een leeuw, borsten als ijzeren pantsers, vleugels die ratelen als wagens in de strijd. Met hun staart als angels van een schorpioen, waarmee de mensen vijf maanden lang gepijnigd konden worden. Het leger van deze

sprinkhanen staat onder bevel van hun koning, engel van de afgrond, die Abaddon genoemd is in het Hebreeuws (Apollyon in het Grieks). Die naam betekent "Vernietiger".

Dan volgt de tweede wee: de bazuinstoot van de zesde engel. De schrijver/dichter van de Onthullingen hoort een bijzondere stem. Komend uit de vier hoorns van het gouden altaar voor God, die de engel opdraagt naar de rivier de Eufraat te gaan, de rivier die met de Tigris het oergebied van de verhalen van de schepping in de Joodse traditie. De stem uit de hoorns van het altaar zegt dat daar de vier engelen moeten worden losgelaten die in gevangenschap gereedgehouden zijn om gereed te staan de mensheid dodelijk te treffen. En daar is nu het moment voor aangebroken, dit uur in deze maand van het jaar. Ze moeten een derde deel van de mensen toch laten ombrengen. De schrijver/dichter ziet in zijn visioen dat deze opdracht door tienduizend maal tienduizenden ruiters te paard zal worden uitgevoerd. Met precisie tekent hij op dat de borstpanters van de ruiters een vuurrode, violette en zwavelgele kleur hadden. En de paarden hadden hoofden als leeuwenkoppen en uit hun monden kwam vuur, rook en zwavel. Die drie elementen vormden de drie plagen waardoor de dood van de mensen werd veroorzaakt, terwijl hun staarten als slangenkoppen onheil aanrichtten. Tegen alle verwachting in, is de tweederde van de mensheid die in leven mocht blijven niet echt onder de indruk en ziet niet in dat de Eeuwige ook de Enige zal zijn. Ze blijven in hun vastgeroeste gewoonte om hun zelfgemaakte goden te aanbidden, afgoden van goud, zilver, brons, steen en hout die niet kunnen horen of zien en geen vin kunnen verroeren. En nog erger: de mensen blijven zich overgeven aan wandaden, moord, toverij, ontucht en diefstal.

Voordat de derde wee over de mensen komt, krijgt de schrijver/dichter zelf met twee bijzondere onthullingen te maken. Hij ziet een andere engel als een indrukwekkende verschijning uit der hemel naar beneden komen: omhuld door een wolk, regenboog om zijn hoofd, een gezichtsgelaat als de zon en benen als vuur. Bijzonder is dat hij een kleine boekrol geopend in zijn hand heeft. De engel neemt op aarde plaats door met zijn rechter voet op de zee en met zijn linker voet op het land te gaan staan. Hij brult als een leeuw en dat is een teken dat de zeven donderslagen geen onverstaanbaar dondergeluid maar hun stem laten horen. De schrijver/dichter zit klaar om hun woorden op schrijven, maar dan komt er een stem uit de heel die rechtstreeks tot hem spreekt en verbiedt hem dat te doen: "Houd het geheim, schrijf het niet op".

En de engel vervolgt met de aankondiging dat de zevende engel zijn bazuin zal laten horen. "Zowaar..." en hij roept de schepper van hemel en aarde en al wat daar in is aan, "Hij in eeuwigheid leeft; het is de hoogste tijd! Als die zevende bazuin geklonken heeft wordt Gods geheim werkelijkheid, zoals, zo voegt hi toe, Hij zijn dienaren, de profeten heeft bekendgemaakt". De derde wee zal bewaarheid worden.

Maar niet nadat de schrijver/dichter een tweede persoonlijke onthulling ervaart. Weer hoort hij de stem uit de hemel die hem zegt de geopende boekrol uit de hand van de engel te halen. Als hij dat doet zegt de engel: Neem het en eet het, het zal zoet zijn in je mond als honing maar branden in je maag." Zo geschiedde. Woorden die als voedsel dienen. De schrijver/dichter krijgt tenslotte een bijzondere opdracht "Ga in mijn naam weer profeteren, maar nu wereldwijd over talrijke landen en volken, over mensen van alle talen die er zijn en (last but not least) over vele koningen".

Psalm 103: “Zegen, mijn ziel, de Ene”

Wat geschreven staat:

Benedic, anima mea.

Zegen, mijn ziel, de Ene,
heel mijn binnenste
zijn heilige naam!

Zegen, mijn ziel, de Ene,
en vergeet nooit
al wat hij volbrengt!-

die vergevend is voor al je onrecht,
die genezend is
voor al je ziekten;

die verlost uit de groeve je leven,
die je omkranst
met vriendschap en ontferming;

die verzadigt met het goede je verlangen,
nieuw wordt als de arend je jeugd.

Doende met gerechtigheden is de Ene,
en met rechten
voor alle verdrukten.

Kennen deed hij zijn wegen aan Mozes,
aan Israëls zonen
zijn handelen.

De Ene is ontfermend en genadig,
lankmoedig, overvloedig in vriendschap.

Niet voor immer duurt zijn geding,
niet voor eeuwig blijft hij wrokken.
Niet naar onze zonden
heeft hij aan ons gedaan,
niet naar onze ongerechtigheden
over ons voltrokken.

Nee, zo hoog als de hemel
boven de aarde
is heldhaftig zijn vriendschap
over wie hem vrezen;

zo ver als zonsopgang is
van waar daalt de avond,
doet hij onze misstappen
ver van ons weg.

Zoals een vader
zich ontfermt over zonen,
ontfermt zich de Ene
over wie hem vrezen.

Want hij, hij kent onze formering,
blijft indachtig
dat wij stof zijn.

Een mensje: als het gras zijn zijn dagen,
als de bloem op het veld,
zo bloeit hij.

Want een storm trekt over hem heen
en hij is weg,
de plaats waar hij stond
kent hem niet terug.

Maar de vriendschap van de Ene
is van eeuwig tot eeuwig
over wie hem vrezen,
zijn gerechtigheid
voor zonen van zonen;

voor wie zijn verbond bewaken,
voor wie gedenken zijn opdrachten
om die te doen.

De Ene
heeft zijn troon gesteld in de hemelen,
zijn koningschap
heerst over alles.

Zegent de Ene,
engelen van hem, helden van vermogen,

daders van zijn woord,
om te horen
naar de stem van zijn woord.

Zegent de Ene, zijn strijdscharen alle,
zijn helpers,
daders van zijn behagen!

Zegent de Ene, al zijn daden,
op alle plaatsen van zijn heerschappij,
zegen, mijn ziel,
de Ene!

Wat ik hoor:

Het zegenen van God (Uit : Wikipedia)

Hoewel dat niet in iedere Bijbelvertaling zichtbaar is, spreekt de Bijbel regelmatig over het zegenen van de Here God (1Kronieken 29:20, Psalm 26:12, 103:1, 134:1).

In Deuteronomium 8:10 krijgt Israël de opdracht om na elke maaltijd God te zegenen. Veel vertalingen hebben het werkwoord zegenen (barach) hier met loven of danken weergegeven, omdat dat binnen deze context met zegenen wordt bedoeld.

Zegenen betekent 'grootmaken'. In de oudheid was het de gewoonte om jezelf voor een koning kleiner te maken, door voor hem te knielen of te buigen. Hierdoor werd de grootheid van de koning zichtbaar benadrukt. Dat is precies wat het Hebreeuwse werkwoord zegenen (barach) betekent: God groot maken door voor Hem te knielen, waarbij wordt beleden hoe groot en machtig Hij is. (Veel vertalingen hebben zegenen daarom met loven vertaald.) In sommige denominaties is het knielen op zulke gebedsmomenten nog steeds gebruikelijk .

De woorden, die bij me opkomen:

De psalmist : Diep in me, als ik probeer mijn ego opzij te zetten, zal ik me klein en groot kunnen voelen tegelijk. Geen valse bescheidenheid en geen overschatting van eigen prestaties, daarmee kijk ik alleen in een spiegel om mezelf een ereplaats te geven. Mijn ziel- de kern die mij is gegeven om de Eeuwige te kunnen ontmoeten- ziet hoe ik groot ben gemaakt door hem, en voel me daar bescheiden bij. En dat is ook het moment dat ik ervaar hoe groot de Eeuwige is om mij die plaats te gunnen. Ik roep daarom : "Mijn ziel, roep het uit: zijn naam is heilig en zijn daden zijn groot, prent ze in je geheugen. Hij moge een zegen zijn voor ons" En de psalmdichter herhaalt deze woorden als een zegenbede.

Zijn daden, zo gaat hij verder, zijn dan ook onvergetelijk groot:

Voor jou ,mens, is er vergeving, genezing en bevrijding. Hij geeft jou het gevoel om je heen te staan als een krans waarbinnen je een gunstgenoot van Hem bent, vriendschap en ontferming ondervindt, waar jouw verlangen naar kwaliteit van leven door Hem meer dan vervuld wordt met zijn goedheid,, waar je het gevoel krijgt weer terug te zijn in je jeugd als was je een arend. En in de samenleving waar jij in leeft staat Hij voor gerechtigheid en voor de verdrukten is er recht.

Vergeet niet hoe Hij door de hele geschiedenis heen jouw volk – in bijzonderheid Mozes en de stammen ("zonen ") van Israel- geleerd heeft en ons nog steeds leert hoe Zijn koers voor de pelgrimstocht van het leven en de praktijk van de dagelijkse gang van zaken er uit ziet. Hij doet dat ontfermend, genadig, lankmoedig en overlaadt ons met zijn gunsten. Als Hij zich al moet laten gelden in een geschil, blijft dat nooit als een

eeuwigdurend conflict tussen Hem en ons hangen, Hij blijft nooit in wrok omkijken, onze fouten en ons onrechtmatig handelen vergeldt hij niet. Neen, integendeel, wanneer wij ontzag en eerbied voor Hem tonen, toont hij als in de onmetelijke ruimte die er is tussen hemel en aarde zijn gunsten over ons met alle kracht die hij in zich. Hij verwijdt onze misstappen uit onze herinnering zover weg van ons als van waar de zon opkomt tot waar hij ondergaat. Hij, de Ene, toont zich dan als een vader over ons als zijn kinderen.

Hij is zich bewust van onze sterfelijkheid, dat wij niet anders dan uit stof zijn ontstaan, dat wij een in de tijd gezien kortstondig bestaan als gras, maar wel als bloeiende bloemen beleven. Als de storm over het schepseltje, dat wij zijn, heen is getrokken en ons heeft weggewaaid, laat hij een lege plek achter.

Maar Hij zet eeuwigdurend goedgunstigheid in over wie ontzag en eerbied voor Hem hebben, gerechtigheid van geslacht tot geslacht, voor mensen die het verbond dat Hij met hen sloot en de Tora serieus blijven nemen en onderhouden.

De psalmdichter kan niet anders dan bezingen dat deze God, de Ene, dit alles doet, als koning tronend in de hemelen met de regie in handen over de hele schepping. En kan niet anders dan oproepen dat als Hij gezegend zal worden, een zegen voor ons mensen zal zijn. En roept daartoe de engelen op om hem te zegenen om het woord dat gedaan moet worden, en om de stem die gehoord zal worden. En roept alle medestrijders op, die zijn daden van zijn goedheid in de praktijk brengen, op alle plaatsen waar hij heerst, om Hem te zegenen. En herhaalt waarmee hij psalm begon: Zegen, mijn ziel, de Ene!

Sura 67: Het koningschap

Wat geschreven staat:

In de naam van God
de Barmhartige Erbarmer

Gezegend is Hij in wiens hand het Koningschap is
en die machtig is over alle ding
die geschapen heeft de dood en het leven
om u te beproeven
wie uwer het schoonst is in bedrijf.
Hij is de Geweldige, de Vergever.
Die geschapen heeft zeven hemelen in lagen.
Niet zult
in de schepping van de Erbarmer
ordeloosheid vinden.
Wend dan de blik terug of gij barsten ziet.
En wend nog eens de blik terug
twee malen
en de blik zal tot u weeromgewend worden
verdwaasd en vermoeid.
Wij hebben de nabije hemel gesierd met lampen
en Wij maakten deze
om er de satans mede te bewerpen
en wij bereidden voor hen de bestraffing
van de vuurgloed.

En voor hen
die ongelovig zijn in hun Heer
is de bestraffing van G+ahannam
en een kwade gang is dat.
Wanneer zij daarin geworpen worden
horen zij haar gereutel
terwijl zij ziet.

Haast zou zij' uiteenspatten van woede.
Telkens wanneer een bende
erin geworpen wordt
vragen hun haar wachters:
Was tot u geen waarschuwer gekomen?

Zij zeggen:
Ja
tot ons was een waarschuwer gekomen
doch wij verklaarden hem voor leugenaar
en wij zeiden:

Niets heeft God nedergezonden
niet zijt gij anders
dan in klaarblijkende dwaling.
En zij zeggen:
Zo wij geluisterd hadden
of verstandig waren geweest
zouden wij nu niet zijn
onder de lieden van de Vuurgloed.
Zo erkennen zij hun boosheid
Ver weg dus
Met de lieden van de Vuurgloed.
Zij die hun Heer vrezen
in de verborgenheid
voor hen is vergeving en een groot loon.

En houdt uw woorden verborgen
of maakt ze openbaar
Hij is kennend wat in de borsten is.
Zou Hij soms niet kennen
wie Hij heeft geschapen
Hij die teder is en wél-onderricht?
Hij is het die de aarde
voor u voegzaam gemaakt heeft
wandelt dan op haar flanken
en eet van Zijn onderhoud.
Tot Hem is de herrijzenis.
Acht gij er u veilig tegen
dat Wie in de hemel is
u ook kan doen verzinken in de aarde?
Reeds komt zij in deining.
Of acht gij er u veilig tegen
dat Wie in de hemel is
tegen u een stormwind zal uitzenden?

Doch eens zult gij weten
hoe Mijn waarschuwing was.
En ook zij die voor hun tijd waren
hebben voor leugen verklaard.
Doch hoe was Mijn verafschuwning!
Hebben zij dan niet gezien
naar de vogels boven hen
hoe zij [hun vleugels} uitslaan
en samenslaan ?
Geen ander houdt hen op
dan de Ontfermer.
Hij is scherp toeziend op alle dingen.
Of wie is hij
die u tot een leger zou kunnen zijn
om u ter overwinning te voeren
buiten de Erbarmer?
Niet zijn de ongelovigen
anders dan in verleiding.
Of wie is hij
die onderhoud zou kunnen verschaffen
indien Hij Zijn onderhoud terughoudt?
Neen
Zij volharden in hovaardigheid en afkerigheid.
Is dan hij die voortkruipt op zijn gezicht
beter geleid dan wie rechtuit voortgaat
langs een rechtgebaand pad?

Zeg:
Hij is het die u heeft doen opgroeien
en u gegeven heeft het gehoor
en de blikken en de geesteskrachten
weinig is het dat gij u dankbaar toont.
Zeg:
Hij is het die u geteeld heeft op de aarde

en tot Hem
zult gij weer saamgedreven worden.
' En zij' zeggen:
Wanneer komt deze aanzegging
indien gij oprecht zijt?
Zeg:
De kennis is slechts bij God
en ik ben slechts*-
een duidelijk sprekende waarschuwer.
Wanneer zij haar' dan van nabij zien
betrekken de gezichten van hen
die ongelovig zijn
en er wordt gezegd:
Dit is het nu waarom gij vroeg.
Zeg:
Ziet eens aan.
Hetzij dat God mij
en wie met mij zijn
doet omkomen
hetzij dat Hij ons barmhartigheid betoont.
Wie zal de ongelovigen beschermen
tegen een pijnlijke bestraffing?
Zeg:
Hij is de Erbarmer.
Wij geloven in Hem
en op Hem stellen wij ons vertrouwen.
Doch eens zult gij weten
wie er in klaarblijkende dwaling is.

Zeg:
Ziet eens aan:
Indien uw water diep onder de grond gaat
wie zal u dan helder bronwater brengen

Wat ik hoor:

Zoals altijd begint de schrijver/dichter ook deze sura met: "in de naam van God, die in barmhartigheid zijn erbarmen toont ". Ik hoor vervolgens een krachtig geluid die de profeet als boodschapper in de mond gelegd wordt "Gezegend is Hij" als een God die acteert op het podium van het koningschap, met In zijn hand de scepter van de macht over "alle ding". Ik luister naar het gedicht :

*Die macht gebruikt hij
om voor de mens ruimte te scheppen
van de wieg tot het graf.
Om hem op de proef te stellen
om als zijn gelijke*

*de voortreffelijkste daden te doen.
Zijn geweldige macht toont hij
door te vergeven als dat niet altijd lukt.*

Mensenkind, zegt de profeet, bedenk, je leeft in een ruimte
die stap voor stap door Hem zo geschapen is
dat alles een plaats heeft gekregen,
de hemel eerst in zeven lagen
en, kijk maar goed,
Hij heeft in die ruimte geen chaos veroorzaakt,
kijk nog maar eens goed,
zijn schepping zit solide in elkaar.
Je ogen begrijpen niet hoe dat allemaal kan,
je wordt er bijna doodmoe van om het aan te zien.

Als klap op de vuurpijl heeft Hij er zelfs voor gezorgd
dat er in de laagst laag van de hemelen
(dus makkelijk om te grijpen)
als versiering lampen hangen
maar die tegelijk kunnen dienen
duivelse krachten die rondzwerven
af te laten zien van hun duistere plannen.
Ze zullen hun straf niet ontlopen
door de Vuurgloed die dat verspreidt.

Ook zij die het vertrouwen in God
zijn kwijtgeraakt en op een verkeerd spoor zitten
komen van de koude kermis thuis
en worden geconfronteerd
met helse beproevingen. Ze komen terecht
in een ongehoorde kakafonie van woede-uitbarstingen
over hun gedrag.

Daar zegt de spiegel van het geweten: heb je, mens,
dan niet eerder
een waarschuwing opgevangen?
O, ja, zegt de mens, maar die waarschuwing
heb ik in de wind geslagen
en ik verklaarde degene die ons waarschuwde
tot leugenaar.

En de spiegel van het geweten spreekt dan:
God is het niet die jou, mens,
de verkeerde richting heeft opgezonden
je bent het echt zelf die aan het dwalen bent geslagen.
En de mens antwoordt: ja, had ik maar geluisterd,
was ik maar verstandig geweest,
dan zat ik we nu niet deze helse rotsituatie
samen met de duivelse krachten in de Vuurgloed.

De mens erkent zo zijn kwaadaardige bedoelingen
en kruipt weg in schaamte
met de duivelse krachten, die nu in de Vuurgloed
verkeren.

De profeet boodschap daarop
hoe de Heer reageert:
"Zij die ontzag voor Mij hebben, Mij hooghouden,
en daarvan in alle verborgenheid getuigen,
schenk ik vergeving. Geen straf krijgen zij, maar een
grote beloning".

De profeet vervolgt:
En al maak je in die situatie verkerend je woorden
publiekelijk bekend,
dat maakt voor God geen verschil, want Hij kent jouw
intentie.
Hij kent door en door wie Hij geschapen heeft,
zijn daden zijn liefdevol en met wijsheid bedacht.
Je kan rustig op weg gaan hier op aarde en haar
grenzen opzoeken,
eten van de opbrengst waar hij voor zorgt
omdat hij niet laat varen de werken van zijn handen.
Want Hij heeft die aarde zo geschapen
dat het in zijn ogen goed was.
Hij is het die zijn schepping weer tot nieuw leven laat
komen.

Maar, mensenkind, het is aan jou om je zeker te stellen
tegen de gevolgen van natuurrampen, aardbevingen
en hevige stormen,
wanneer de hemelse machten die laten razen.
Ik merk al dat er wat gaande is.
Ik zal je er aan herinneren dat ik je gewaarschuwd heb.

Toch zijn er ook die heel snel al riepen
dat het allemaal op leugens is gebaseerd.
Dat heb ik met afschuw aangehoord.
Want wie anders dan Hij is het die zich ontfermt
over alle schepsels, met een scherpe blik
zelfs over de vlucht van de vogels.
En wie anders dan Hij is het die in barmhartigheid u
in tijd van oorlog naar de vrede leidt.
Wie anders dan Hij is het die nooit laat varen
het werk om de schepping in goede staat te houden.
Zij die dat niet geloven hebben zich laten verleiden.

Neen, zij luisteren niet, blijven zich vastklampen aan
hoogmoed en negativisme. Het kan toch niet zo zijn
dat
wie zich alleen door zijn eigen ogen en oren laat
leiden
op allerlei kronkelpaden, een betere richting
heeft gevonden dan zij die
rechtdoor blijven gaan op een recht gebaande route?

De dichter/schrijver weet, op dit punt aangekomen. zich aangesproken door een stem uit de hemel. Die stem hem zegt hem te spreken tot wie het maar niet willen geloven:

“God heeft jullie van kind tot volwassene op doen groeien. Jullie kregen oren om te horen, ogen om te zien, en ook mentale vitaliteit. Jullie tonen niet of nauwelijks dankbaarheid daarvoor. Hij is het ook die jullie de aarde als vruchtbare grond hebt gegeven en bij wie jullie weer zullen terugkeren. “

De mensen tot wie hij spreekt reageren daarop en zeggen : “ Als jij eerlijk bent, vertel ons dan wanneer wij moeten boeten voor wat we verkeerd gedaan hebben ”.

En de dichter/schrijver antwoordt: “ Dat weet God alleen, ik ben er alleen om jullie te waarschuwen en doe dat zo luid en duidelijk mogelijk”..

De mensen zien de bui hangen, zijn er hoogst ongelukkig mee, en ze krijgen vanuit hun omgeving ook nog eens te horen:” Jullie hebben hier om gevraagd”.

De schrijver/dichter zegt:

“ Zie het eens zo: Al zou God mij en mijn medegelovigen geen leven meer gunnen, of ook al zou hij barmhartigheid over ons betonen, dan blijft het toch de vraag wie er voor jullie, die geen vertrouwen in hem hebben, is waar jullie bescherming bij kunnen vinden tegen een pijnlijke bestraffing? “

“God erbarmt zich over ons allen. Wij geloven en hebben vertrouwen in hem. Er zal een moment komen dat jullie zullen inzien wie kennelijk de verkeerde weg hebben gekozen,”

“Of zie het zo: Als het water dat u nodig heeft om te leven, diep onder de grond zit, wie zal het zijn die het heldere bronwater boven brengt naar u ? “

Openbaring 22: “ Hij liet me een rivier zien met water dat leven geeft”.

Wat geschreven staat:

Hij liet me een rivier zien met water dat leven geeft. De rivier was helder als kristal en ontsprong aan de troon van God en van het lam en stroomde dwars door de stad. Aan weerskanten van de rivier stond een levensboom, die twaalf vruchten gaf, elke maand zijn eigen vrucht. De bladeren van de boom brachten de volken genezing. Er zal niets meer zijn waarop nog een vloek rust. De troon van God en van het lam zal daar in de stad staan. Zijn dienaren zullen Hem vereren en Hem met eigen ogen zien, en zijn naam staat op hun voorhoofd. Het zal er geen nacht meer zijn en het licht van een lamp of het licht van de zon hebben ze niet nodig, want God, de Heer, zal hun licht zijn. En zij zullen als koningen heersen tot in eeuwigheid.

Toen zei hij tegen mij: ‘Wat hier gezegd is, is betrouwbaar en waar. De Heer, de God die profeten bezielt, heeft zijn engel gestuurd om aan zijn dienaren te laten zien wat er binnenkort gebeuren moet.’

‘Ik kom spoedig!’ Gelukkig is wie zich houdt aan de profetie van dit boek.

Ik, Johannes, was het die deze dingen hoorde en zag. En toen ik alles gehoord en gezien had, wierp ik me neer aan de voeten van de engel die me deze dingen liet zien, om hem te aanbidden. Maar hij zei: ‘Doe dat niet! Ik ben een dienaar zoals jij en je medeprofeten, en zoals degenen die zich houden aan wat er in dit boek staat. Je moet God aanbidden.’ Verder zei hij tegen me: ‘Houd de profetie van dit boek niet geheim, want de tijd is nabij. Wie onheil aanricht zal nog meer onheil aanrichten, en wie onrein is zal nog onreiner worden. Wie goeddoet zal nog meer goeddoen, en wie heilig is zal nog heiliger worden.’

‘Ik kom spoedig, en heb het loon bij me om iedereen te belonen naar zijn daden. Ik ben de alfa en de omega, de eerste en de laatste, het begin en het einde.’

Gelukkig zijn zij die hun kleren wassen: zij kunnen over de levensboom beschikken en zullen de stad door de poorten binnengaan. Buiten is de plaats voor de honden die zich bezighouden met toverij en ontucht, met moord en afgodendienst, voor iedereen die de leugen koestert en ernaar handelt.

‘Ik, Jezus, heb mijn engel gestuurd om jullie deze dingen bekend te maken voor de gemeenten. Ik ben de telg van David, zijn nakomeling, de stralende morgenster.’

De Geest en de bruid zeggen: ‘Kom!’ Laat wie luistert zeggen: ‘Kom!’ Laat wie dorst heeft komen; laat wie dat wil vrij drinken van het water dat leven geeft.

Ik verklaar tegenover een ieder die de profetie van dit boek hoort: als iemand er iets aan toevoegt, zal God hem de plagen toevoegen die in dit boek beschreven zijn; en als iemand iets afneemt van wat in het boek van deze profetie staat, zal God hem zijn deel afnemen van de levensboom en van de heilige stad, die in dit boek beschreven zijn.

Hij die van deze dingen getuigt, zegt: ‘Ja, Ik kom spoedig!’

Amen. Kom, Heer Jezus!

De genade van onze Heer Jezus zij met u allen.

Wat ik hoor:

De profetische tekst van het laatste hoofdstuk van de Onthullingen is een gedicht, waar het diepste verlangen van de mens uit spreekt. En de uitkomst zichtbaar wordt gemaakt in woorden die je hardop moet lezen, zingen misschien wel. Het klinkt als een tokkellied, een recitatief en apocalyps tegelijk. Mijn eigen woorden zijn in feite overbodig en doen geen recht aan wat de profeet heeft gezegd. Alleen citaten, met een enkele notie, waarin ik de essentie hoor doorklinken :

“Hij liet me een rivier zien met water dat leven geeft “

(wel heel opmerkelijke woorden als je het einde van de hier voorafgaande sura over Koningschap” leest, en dat geldt eigenlijk voor de hele passage, sura en onthulling zijn als het ware spiegels van elkaar. Water als levenwekkende , niet als vernietigende kracht).

“En zij zullen als koningen heersen tot in eeuwigheid.”

(geschreven na de bittere periode van overheersing van het volk van Israel en vernietiging van de tempel door de Romeinen, “Zij ”dat zijn de dienaren van God in de nieuwe stad Jeruzalem . Er wordt dienend leiderschap in een wereld zonder einde aangekondigd. Dat het zo moge zijn, ook in onze tijd van de 21e eeuw)

“Houd de profetie van dit boek niet geheim, want de tijd is nabij. Wie onheil aanricht zal nog meer onheil aanrichten, en wie onrein is zal nog onreiner worden. Wie goeddoet zal nog meer goeddoen, en wie heilig is zal nog heiliger worden.”

(Het komt er nu op aan, de signalen staan op rood in deze wereld. Kijk niet weg en spreek er over. De spiraal naar beneden lijkt niet te stoppen, maar de spiraal omhoog heb je in eigen hand).

“ De genade van onze Heer Jezus zij met u allen”.

(Zoals in de hiervoor gekozen psalm 103 en sura 67 opgeroepen werd God te zegenen , Hem als een gezegende koning te dienen, eindigt het laatste bijbelboek met een zegenbede naar de mens toe: U zal door Jezus genade ten deel vallen)

Huub Oosterhuis gaf op visionaire wijze aan de toon van deze genade de lading die het in onze samenleving met al haar ruwe barsten en ontsporingen zal hebben. Het eerste vers van lied “Licht dat mij aanstoot” eindigt hij met :

...dat wij... niet uit elkaars genade vallen en doelloos en onvindbaar zijn”.)

Valkenburg aan de Geul, 4 september 2024